

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Jaroslavem Škopkem ve věci

žalobce: J. D., X,
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, Ledčická 649/15,
184 00 Praha 8

proti
žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, Závodní 353/88 360 01 Karlovy Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2018, č.j. 897/DS/18-4,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 20. 9. 2018, č.j. 897/DS/18-4, a rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 25. 1. 2018, č.j. 1447/OD-P/18, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobu ze dne 25. 11. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou do datové schránky dne 26. 11. 2018, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2018, č.j. 897/DS/18-4 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 25. 1. 2018, č.j. 1447/OD-P/18 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“),.
2. Provoz na pozemních komunikacích je upraven zákonem o silničním provozu. Přestupkové řízení je upraveno zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“). Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[II] Žaloba

3. Žalobce namítal, že nebyly naplněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Dikce § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu je dle žalobce zřejmá - tam obsažený výčet je alternativní. Pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla je pak dostačující naplnění i jediné podmínky, nicméně v žalobcově případě nebyla naplněna žádná z nich. Podmínka ve smyslu § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu nebyla přes opačné tvrzení správních orgánů naplněna, neboť správní orgány disponovaly písemným, podepsaným doznáním řidiče vozidla o tom, že vozidlo řídil. Skutečnost, že se řidič nedostavil k podání vysvětlení, je tak dle žalobce zcela irrelevantní. Stran skutku, správní orgány neměly pochybnosti o tom, že se přestupek stát mohl (stran objektu a objektivní stránky správní orgány disponovaly podklady od obecní policie, které byly dostatečné, což lze usoudit i z toho, že na jejich základě zahájil správní orgán prvního stupně řízení proti provozovateli vozidla, dokonce bez jejich doplnění pokračoval k vyslovení viny), a stran subjektu správní orgán disponoval písemným doznáním řidiče o tom, že předmětného dne vozidlo řídil. Z důvodů znalosti správního orgánu prvního stupně o pachateli přestupku pak dle žalobce bylo nezákonné i jeho předvolání k podání vysvětlení (k tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č.j. 9 As 277/2016-45). Správní orgán prvního stupně měl totiž zahájit přestupkové řízení proti pachateli přestupku. Žalobce odepřel podání vysvětlení z logického důvodu, neboť nemohl požívat stejných procesních práv, která by mu svědčila v případě, že by byl obviněn, na což měl dle svého tvrzení právo.
4. Nenaplnění podmínky pro zahájení přestupkového řízení dle § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu žalobce spatřoval také v absenci usnesení o odložení věci ve správním spisu, což je dle žalobce obligatorním podkladem pro vedení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 1. 2018, č.j. 15 A 129/2015-27). Dle žalobce by usnesení o odložení věci bylo v případě jeho existence protiprávní, neboť žalobce nebyl vyrozuměn o tom, že by správní orgán usnesením věc přestupku odložil, a tedy by bylo nutné na něj hledět jako na neexistující, neboť nebylo doručeno. Ve smyslu § 76 odst. 3 nového přestupkového zákona byl totiž žalobce dle svého tvrzení osobou přímo postiženou spácháním

přestupku, neboť v důsledku spáchání přestupku řidičem bylo proti žalobci vedeno přestupkové řízení, a tedy je zřejmé, že spáchání přestupku řidičem žalobce přímo postihuje. Správní orgány tak byly povinny žalobce informovat o odložení věci. V absenci toho žalobce spatřoval vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť proti usnesení o odložení věci se ten, kdo má na věci právní zájem, může dle žalobce domáhat soudní ochrany zásahovou žalobou dle § 82 a násl. s. ř. s. V případě, že by se žalobce o odložení věci dozvěděl, využil by proti předmětnému usnesení svého ústavně garantovaného práva na soudní ochranu z toho důvodu, že právě v důsledku odložení věci přešla odpovědnost za spáchání přestupku dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu na žalobce. V důsledku § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu pak zahájením přestupkového řízení proti žalobci došlo k nemožnosti zahájit přestupkové řízení proti řidiči vozidla. Vada spočívající v neodložení věci usnesením pak žalobce dle jeho tvrzení krátila na jeho právu domoci se zahájení řízení o přestupku proti skutečnému řidiči, a tím zprostit odpovědnosti sebe, neboť odpovědnost provozovatele za spáchaný správní delikt je subsidiární povahy vůči odpovědnosti řidiče za spáchaný přestupek.

5. Žalobce dále namítal absenci formy zavinění ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. Odkázal v té souvislosti, při zachování kontinuity právního řádu, na § 77 starého přestupkového zákona (= zákon č. 200/1990 Sb.) a § 93 odst. 1 písm. d) nového přestupkového zákona, dle nichž musí výrok rozhodnutí obsahovat mj. formu zavinění. Dle žalobce, ani skutečnost, že některé přestupky mohou být spáchány bez zavinění či jen některou jeho formou, nemění nic na povinnosti správního orgánu uvést formu zavinění ve výroku rozhodnutí o přestupku.
6. Žalobce rovněž brojil proti neuvedení odkazu na § 125c zákona o silničním provozu v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Správní orgány zmínily pouze § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu spolu s § 35 písm. b) a § 46 nového přestupkového zákona. Z tohoto důvodu nelze přezkoumat zákonnost uložené sankce. Dispozice § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu je blanketního charakteru, neboť umožňuje zákonodárci upravit výši sankce potenciálně hrozící provozovateli vozidla skrze výši sankce hrozící řidiči vozidla. V případě normy s blanketní či odkazující dispozicí však musí být ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikována též právní norma, na kterou tato blanketní právní norma odkazuje. O tomto závěru svědčí dle žalobce rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č.j. 9 As 263/2015-34, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, ze dne 9. 4. 2015, č.j. 60 A 10/2014-33. Z ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu pak plynou dvě omezení co do výše ukládané sankce. Prvním z nich je maximální výše sankce 10 000 Kč, druhým, že sankce nesmí být vyšší než ta, kterou by obdržel za obdobné porušení právní povinnosti řidič v přestupkovém řízení. Vzhledem k absenci odkazu na § 125c zákona o silničním provozu ale nelze přezkoumat, zda byla žalobci uložena pokuta v zákonném rozmezí. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č.j. 6 As 322/2017-29, žalobce uvedl, že Nejvyšší správní soud aproboval, že není vadou výroku rozhodnutí, není-li v něm konkrétní odkaz na právní normu normující výměru sankce, jehož se dovolává žalobce, avšak jen tehdy, pokud tento závěr vyplývá alespoň z odůvodnění rozhodnutí, a zároveň tehdy, je-li zbytek výroku bez vad. V žalobcově případě tomu tak však není.
7. Žalobce také namítal, že správní orgány netvrdily ani neprokázaly, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné. Vzhledem k § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním

provozu ve spojení s § 13 odst. 1 nového přestupkového zákona je provozovatel odpovědný jen za takové jednání řidiče, které vykazuje znaky přestupku, přičemž přestupek je ze své povahy zaviněné protiprávní jednání. Z toho důvodu je možné žalobce trestat pouze tehdy, bylo-li jednání řidiče zaviněné, ať již nedbalostně, nebo úmyslně. Nicméně, pokud jednání řidiče zaviněné nebylo, pak ani provozovatele není možné trestat, neboť takové jednání nevykazuje znaky přestupku. Stran tohoto žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 3. 2018, č.j. 28 A 15/2016-46.

8. Žalobce dále brojil proti správními orgány zjištěnému skutkovému stavu, kdy tyto nepostupovaly tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z fotografií, z nichž vycházel správní orgán, totiž není zřejmé, že by řidič vozidla jednal v rozporu s právem. Na třech fotografiích je totiž zachyceno vozidlo žalobce, kterak stojí v řadě dalších zaparkovaných vozidel. Z této fotografie se podává, že vozidlo žalobce je zaparkováno, a tato skutečnost je nepochybně fotografiemi prokázána. Nelze z nich však dovodit nezákonné zaparkování vozidla. Ve správním spisu je pak dle žalobce založena též čtvrtá fotografie, na níž je viditelná zónová dopravní značka zakazující mimo jiné zastavení vozidel. Na této fotografii však již není viditelné zaparkované vozidlo žalobce, ani se nejeví, že by fotografie byla pořízena (a dopravní značka umístěna) např. ve stejné ulici, ve které vozidlo žalobce stálo. Fotografie, na které je vyobrazeno dopravní značení, tak nikterak neproazuje, že by vozidlo žalobce bylo zaparkováno právě v její působnosti, resp. že by její působnost zasahovala též místo, ve kterém bylo vozidlo žalobce zaparkováno. Žalobce dále uvedl, že i zdánlivě nesouvisejícími fotografiemi může být určitá skutečnost prokázána, pokud jsou tyto doplněny náležitou a přezkoumatelnou úvahou správního orgánu. Taková však v tomto případě dle žalobce chyběla, když správní orgány pouze uvedly, že dospěly k závěru, že z celé spisové dokumentace je evidentní a není pochyb o tom, že provozovatel vozidla se dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Na základě předmětných fotografií však takový závěr učinit nelze a zároveň chybí náležitá úvaha správních orgánů takový závěr odůvodňující, což je v rozporu s 68 odst. 3 správního řádu. K tomu pak žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2005, č.j. 5 Afs 197/2004-89. Prvoinstanční rozhodnutí je tak v důsledku takového pochybení správních orgánů nepřezkoumatelné, neboť nebyla objasněna souvislost s místem parkování vozidla a předmětnou zákazovou dopravní značkou.
9. Závěrem žaloby žalobce prezentoval nesouhlas svůj a svého zástupce se zveřejněním jejich osobních údajů v rozsudku soudu na webových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve stručně shrnul podstatu skutku, který správní orgány kvalifikovaly jako přestupkové jednání žalobce, a průběh přestupkového řízení. Uvedl, že žalobce byl v průběhu přestupkového řízení zcela pasivní, když jak odpor proti příkazu ze dne 28. 11. 2017, tak odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí zůstaly v blanketní podobě. Veškeré námitky pak žalobce prezentoval až v žalobě.
11. Stran žalobních námitek, kterými žalobce brojil proti nenaplnění podmínek pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně na druhý a třetí odstavec na straně čtvrté napadeného

rozhodnutí.

12. Co do žalobních námitek mířících proti postupu spočívajícímu v neodložení věci, žalovaný uvedl, že z obsahu správních spisů je zřejmé, že správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 14. 11. 2017, č.j. 17662/OD-P/17, věc přestupku řidiče vozidla odložil v souladu s § 76 odst. 1 písm. k) nového přestupkového zákona. Žalovaný nesouhlasil ani s tvrzením, že žalobce měl být s odložením věci seznámen, neboť měl být považován za osobu přímo dotčenou spácháním přestupku ve smyslu § 71 nového přestupkového zákona. Dle žalovaného, skutečnost, že bylo proti žalobci vedeno řízení o přestupku provozovatele vozidla ve spojitosti s protiprávním jednáním jeho řidiče, nestaví žalobce do pozice osoby přímo dotčené spácháním přestupku, tím spíše když žalobce nezajistil, aby se řidič vozidla protiprávního jednání vyvaroval. Právě v důsledku toho bylo proti žalobci řízení o přestupku provozovatele vozidla vedeno. Je totiž výlučně na provozovateli vozidla, komu své vozidlo svěří, a jakými prostředky zajistí, aby při jeho provozu nedocházelo k protiprávnímu jednání. Pokud provozovatel této povinnosti nedostojí, nemůže se v důsledku jej tížící objektivní odpovědnosti stavět do pozice osoby přímo postižené spácháním přestupku řidičem vozidla. Žalobce se pak o odložení věci přestupku řidiče vozidla a naplnění podmínky zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla mohl dozvědět z obsahu příkazu ze dne 28. 11. 2017, č.j. 18394/OD-P/17.
13. Ohledně žalobních námitek stran absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí žalovaný uvedl, že konkrétní forma zavinění je obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí v případě subjektivní odpovědnosti za přestupek. V případě objektivní odpovědnosti za přestupek, kdy není vyžadováno zavinění, pak správní orgány nejsou povinny formu zavinění jakkoliv zkoumat. V případě přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu není zavinění vyžadováno. Požadavek, aby ve výroku rozhodnutí bylo výslovně uvedeno, že přestupek byl spáchán nezaviněně, považoval žalovaný za přepjatý formalismus. Dále pak žalovaný uvedl, že s ohledem na § 93 odst. 1 písm. d) nového přestupkového zákona je forma zavinění obligatorní náležitostí rozhodnutí o přestupku výlučně v případě fyzických osob, nikoliv podnikajících fyzických osob, kterou žalobce v tomto případě byl.
14. K žalobním námitkám stran neuvedení odkazu na § 125c zákona o silničním provozu žalovaný uvedl, že souhlasí s tím, že § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu je svou povahou blanketní normou odkazující na rozmezí pokuty za tzv. zdrojový přestupek. Absence uvedení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu však dle žalovaného není takovou vadou rozhodnutí, jež by sama o sobě měla vliv na jeho zákonnost, a to zejména s ohledem na skutečnost, kdy minimálně tzv. zdrojový přestupek včetně porušení konkrétní právní povinnosti je v rozhodnutí výslovně paragrafovým zněním označen, a to jak v jeho výroku, tak v odůvodnění. Z obou správních rozhodnutí je nezpochybnitelně zřejmé, ať již vymezením paragrafového znění, či podrobným slovním popisem, od jakého zdrojového přestupku byl správní trest dovozován.
15. Co do namítané absence zjištění formy zavinění řidiče žalovaný uvedl, že předmětem řízení o přestupku provozovatele vozidla nemůže být zkoumání skutečností, jakou formou byl spáchán tzv. zdrojový přestupek řidiče. Správní orgán hodnotí naplnění základních znaků přestupku řidiče již v okamžiku, kdy je mu tento přestupek, resp. podezření z jeho spáchání, oznámeno. Pokud by již v této fázi neseznal, že se jsou naplněny znaky přestupku řidiče, uplatnil by postup dle § 76 odst. 1 písm. a) nového přestupkového zákona a věc odložil s tím, že se nejedná o přestupek. Prokazování toho,

jakou formu zavinění jednání řidiče vykazuje, v řízení o přestupku provozovatele vozidla, by bylo v rozporu se subsidiární povahou odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek řidiče. Absence úvah o formě zavinění zdrojového přestupku v rozhodnutí o přestupku provozovatele vozidla pak dle žalovaného nezpůsobuje jeho nezákonnost.

16. K tvrzením týkajícím se závěrů učiněných z předmětných fotografií vozidla a dopravní značky žalovaný uvedl, že jeho úvahy i úvahy správního orgánu prvního stupně ohledně souvztažnosti dopravního značení a místa stání vozidla jsou z obsahu správních rozhodnutí seznatelné, když se oba správní orgány zmiňují o zcela zásadní skutečnosti, a sice že vozidlo žalobce stálo v lázeňském území. Vzhledem k tomu, že již z podkladů zpracovaných oznamovatelem přestupku Městskou policií Karlovy Vary bylo jednoznačně patrné, že se jednalo o nepovolený vjezd do lázní, nepovažoval žalovaný za nutné spojitost mezi na fotografii zachyceným dopravním značením a vlastním místem stání vozidla jakkoliv blíže dokazovat a odůvodňovat, když skutkový stav nejevil známky pochybností. Správním orgánům je nadto z místní znalosti známo, že ulice Pod Jelením skokem je součástí lázeňského území. Tato skutečnost plyne i z Obecně závazné vyhlášky statutárního města Karlovy Vary č. 8/2017, o místním poplatku povolení k vjezdu s motorovým vozidlem do vybraných míst a částí města, jež je veřejně dostupná na webovém portálu Magistrátu města Karlovy Vary. Jakkoliv se tedy žalovaný ve svém rozhodnutí zabýval působností dopravního značení ve vztahu k místu stání vozidla toliko poukazem na jeho stání v lázeňském území, byl žalovaný toho názoru, že tato skutečnost není schopna zpochybnit zjištěný skutkový stav a nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného je pak obecně známou skutečností, že Karlovy Vary jsou lázeňským městem. Z tohoto titulu pak lze dle žalovaného běžně předpokládat, že dopravní režim v centrálním lázeňském území bude jistým způsobem regulován. Lázeňské území je proto na každém vstupu vymezeno dopravním značením. Vzhledem k takovému vymezení rozsáhlé lázeňské zóny dopravním značením umístěným toliko na vjezdech do tohoto území nelze ani namítat, že není na jedné fotografii zachyceno vozidlo spolu s předmětným dopravním značením.
17. Žalovaný konstatoval, že z žalobních námitek nelze dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto navrhl žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

18. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
19. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
20. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
21. Soud o věci samé rozhodoval v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť s tím účastníci řízení souhlasili.
22. Žaloba je důvodná.
23. Stran skutkového stavu se připomíná, že žalobce byl jako provozovatel vozidla uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 10 odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k), § 4

písm. c) a § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, který spáchal tím, že dne 22. 7. 2017 jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Honda, registrační značky 4P6 2756, nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byla dodržována pravidla silničního provozu stanovená zákonem o silničním provozu, neboť minimálně v době od 20:00 do 20:25 hodin v ulici Pod Jelením skokem v Karlových Varech stálo předmětné motorové vozidlo, jehož neznámý řidič nerespektoval dopravní značení IZ 8a – zóna s dopravním omezením, kdy dopravním omezením je mj. dopravní značení B 11 – zákaz vjezdu všech motorových vozidel mimo vozidel s povolením a po zaplacení poplatku na Městské polici Karlovy Vary, když s vozidlem vjel do zóny s dopravním omezením bez platného povolení, a dále nerespektoval dopravní značení B 29 – zákaz stání, když s vozidlem zastavil a stál v úseku tohoto dopravního značení.

24. Dne 8. 8. 2017 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno oznámení o podezření ze spáchání přestupku v dopravě, jehož se měl žalobce dopustit výše uvedeným jednáním. Dne 11. 8. 2017 byl žalobce vyzván k uhrazení částky ve výši 500 Kč jako pokuty za spáchání předmětného přestupku. Současně byl žalobce poučen o možnosti sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče, který vozidlo v rozhodné době řídil, resp. zaparkoval. Na tuto výzvu zareagoval žalobce podáním doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 20. 9. 2017, v němž sdělil, že řidičem předmětného vozidla v rozhodné době byl sám žalobce. Správní orgán předvolal žalobce dne 20. 9. 2017 k podání vysvětlení, a to na den 23. 10. 2017. Žalobce podáním doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 24. 10. 2017 sdělil, že se ve věci již vyjádřil a odepírá dále vypovídat, neboť by se mohl vystavit nebezpečí stíhání pro spáchání přestupku. Dne 14. 11. 2017 správní orgán prvního stupně předmětnou věc usnesením odložil, neboť se mu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. k) nového přestupkového zákona nepodařilo do 60 dnů od přijetí oznámení o přestupku zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Dne 28. 11. 2017 pak správní orgán prvního stupně vydal příkaz, kterým žalobci jakožto provozovateli vozidla uložil pokutu ve výši 1 500 Kč. Příkaz byl k žalobcovu odporu zrušen. Dne 25. 1. 2018 pak správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal dne 5. 2. 2018 odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno.
25. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu platí: „Provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“
26. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
27. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
28. Podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.
29. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu platí: „Za přestupek podle odstavce 1 lze

uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.“

30. Podle § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu stanoví, obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
31. Dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu platí: „Neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.“
32. Podle § 76 odst. 1 písm. k) nového přestupkového zákona, správní orgán, aniž řízení zahájí, věc usnesením odloží, jestliže nezjistí do 60 dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.“ Podle § 76 odst. 3 nového přestupkového zákona platí: „Usnesení o odložení věci podle odstavců 1 a 2 se pouze poznamená do spisu. Správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa. Pokud by vyrozumění osoby podle věty druhé bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady, doručí je správní orgán veřejnou vyhláškou; ustanovení § 66 se nepoužije.“
33. Aplikací předmětné právní úpravy na zjištěný skutkový stav soud dospěl k následujícím právním závěrům.
34. Soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že správními orgány nebyla dostatečně objasněna souvislost s místem parkování vozidla a zákazovou dopravní značkou.
35. Z obsahu napadeného i prvoinstančního rozhodnutí soud zjistil, že správní orgány dovodily (str. 3 prvoinstančního rozhodnutí), že předmětnou fotodokumentací bylo protiprávní jednání žalobce bez pochybností prokázáno (= ze tří fotografií bylo patrné místo stání předmětného vozidla a absence dokladu opravňujícího jej ke vjezdu a stání na předmětném místě, na jedné fotografii je zachyceno předmětné dopravní značení). Žalobce brojil proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
36. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 9. 2016, č.j. 1 As 287/2015-51 (všechna uvedená rozhodnutí kasačního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz) vyjevil následující: „[24] Přezkoumatelné rozhodnutí je rozhodnutí srozumitelné, s dostatkem důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomněl vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č.j. 3 As 4/2007-58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č.j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č.j. 4 Azs 27/2004-74).“ Dle názoru zdejšího soudu jsou tyto závěry aplikovatelné i na rozhodování správního orgánu. V souzené věci je

zřejmé, že skutkové důvody, o něž správní orgány opřely svá rozhodnutí, byly obsaženy na předmětných fotografiích i na výzvě pro nepřítomného pachatele přestupku na čl. 2 správního spisu prvostupňového správního orgánu. Městská policie Karlovy Vary jako oznamovatel přestupku uvedla do předmětné výzvy jako místo spáchání přestupku ulici Pod Jelením skokem. Obecně závazná vyhláška Města Karlovy Vary č. 8/2017 (čl. 2 odst. 2) pak jasně uvádí, že ulice Pod Jelením skokem je součástí vnitřního území lázeňského místa Karlovy Vary, kam je na základě čl. 2 odst. 1 oné vyhlášky regulován vjezd zaplacením poplatku. Na předmětných fotografiích pak lze vidět vozidlo tovární značky Honda, registrační značky X, spolu s dopravní značkou zakazující mj. stání a vjezd motorových vozidel mimo vozidel s povolením a po zaplacení poplatku na Městské policii Karlovy Vary. Soud připomíná, že žalobce zůstal v průběhu přestupkového řízení zcela pasivní, tudíž nezpochybňoval ani správními orgány zjištěný skutkový stav či správnost a úplnost podkladů, na kterých správní orgány založily svá rozhodnutí. Správní orgány tak nebyly nuceny dále zjišťovat skutkový stav, když ten byl dle nich náležitě zjištěn na základě podkladů předložených oznamovatelem přestupku, a proto z něj vyšly při svém rozhodování. Nadto, správní rozhodnutí nebyla založena toliko na předmětných fotografiích, ale na všech podkladech obdržených od oznamovatele přestupku, na jejichž základě dospěly správní orgány obou stupňů k náležitě zjištěnému skutkovému stavu, na který přezkoumatelně aplikovaly předmětná ustanovení právních předpisů. Žalobní námitku tak soud neshledal důvodnou.

37. Dále, žalobce dovozoval nezákonnost napadeného rozhodnutí z nenaplnění podmínek pro vedení přestupkového řízení s ním jako provozovatelem vozidla. Tuto námitku soud shledal důvodnou.
38. Podle § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu platí, že přestupek provozovatele vozidla projedná příslušný správní orgán, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a ne zahájil přestupkové řízení za současného odložení věci proto, že nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. K povaze přestupku provozovatele vozidla jako subsidiárního vůči přestupku řidiče vozidla se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 16. 7. 2020, č.j. 6 As 2/2020-38, uvedl následující: *„Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí (např. v rozsudku ze dne 21. listopadu 2014 č.j. 1 As 131/2014-45) konstatoval, že správní delikt provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu je nutno chápat jako delikt subsidiární, neboť primárně za spáchaný delikt odpovídá řidič vozidla. Platí tedy, že „pouze v případě, že není možné na základě žádných důkazů či indicií s určitostí zjistit jeho totožnost a vést proti němu přestupkové řízení, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby dodržoval povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. října 2017 č.j. 8 As 146/2016-29). Budou-li mít tedy správní orgány reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. června 2016 č.j. 2 As 33/2016-5). Pro vznik této povinnosti je postačující, že z podkladů pro zahájení řízení o přestupku vyplývají indicie důvodně nasvědčující tomu, že vozidlo řídila určitá osoba (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. listopadu 2014 č.j. 1 As 131/2014-45).“*
39. Dále kasační soud dovodil (rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č.j. 8 As 110/2015-46): *„Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení*

pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.“ Dle názoru soudu je věc sp. zn. 17A 172/2018 odlišná od případů posuzovaných Nejvyšším správním soudem v citovaných rozhodnutích tím, že žalobce označil jako řidiče vozidla v rozhodné době sám sebe, a nikoliv jinou osobu (ať už fiktivní či existující). Z žalobcova podání ze dne 20. 10. 2017 je zřejmé, že žalobce označil jako řidiče vozidla, jenž měl spáchat předmětný přestupek, sebe samého. Jinými slovy se tedy žalobce doznal ke spáchání přestupku. Správní orgán prvního stupně tedy stran totožnosti řidiče vozidla nedisponoval pouhými indiciemi (ve smyslu uvedené citace z rozsudku kasačního soudu), nýbrž měl k dispozici přímo doznání žalobce. Není proto zřejmé, proč žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k tomuto závěru: „Odvolací správní orgán se rovněž zabýval tím, zda byly splněny zákonem stanovené podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, kdy dospěl k následujícím závěrům. V reakci na výzvu k úhradě určené částky označil odvolatel jako řidiče vozidla v době spáchání přestupku (dne 22. července 2017) svoji osobu. Správní orgán prvního stupně však (zcela správně) neshledal, že by takové sdělení bez dalšího postačovalo k zahájení řízení o přestupku řidiče, proto odvolatele předvolal k podání vysvětlení na den 23. října 2017. Odezvou na toto předvolání pak správnímu orgánu prvního stupně bylo vyjádření odvolatele, jehož obsahem odepřel další výpověď v dané věci s odkazem na skutečnost, že by se tímto mohl vystavit riziku stíhání pro přestupek. Vzhledem k těmto okolnostem, kdy správní orgán prvního stupně žádnými dalšími relevantními informacemi ve vztahu k odvolateli, coby pachateli dopravního přestupku, nedisponoval a také vzhledem k tomu, že již uplynula lhůta ke zjištění skutečností odůvodňujících zahájení řízení proti určité osobě, věc přestupku řidiče byla v duchu ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky odložena a správní orgán prvního stupně zahájil řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla. S tímto postupem správního orgánu prvního stupně se odvolací správní orgán ztotožnil, kdy je toho názoru, že samotné tvrzení odvolatele, jakožto provozovatele vozidla, spočívající v označení sebe samého, coby osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, ještě bez dalšího nezakládá skutečnost odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti němu a může toliko odůvodňovat jeho předvolání k podání vysvětlení ve věci dopravního přestupku. K tomu, aby mohla být určitá osoba obviněna ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo možno jednoznačně dovodit, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu vozidlo v užívání a přestupek s ním spáchala. V daném případě však odvolatel žádné takové další okolnosti z vlastní vůle nepředložil a správní orgán prvního stupně je z jemu dostupných podkladů taktéž k dispozici neměl. Rovněž tak je odvolacímu správnímu orgánu s podivem, pakliže by odvolatel skutečně byl řidičem předmětného vozidla v danou dobu, a tedy pachatelem dopravního přestupku, proč by se tento namísto zaplacení určené částky vystavoval riziku postihu za přestupek s několikanásobně vyšší sazbou pokuty a záznamu v evidenční kartě řidiče, potažmo postihu v témže rozmezí pokuty za přestupek provozovatele vozidla.“ Správní orgán prvního stupně ani žalovaný nijak nezdůvodnily, resp. neprezentovaly žádnou úvahu o tom, proč se nespokojily toliko s žalobcovým doznáním. Ze zákona o silničním provozu ani z nového přestupkového zákona nevyplývá povinnost správních orgánů postupovat v případě, kdy provozovatel vozidla označí jako jeho řidiče sebe sama, dále zjišťovat pravdivost takového tvrzení provozovatele vozidla za předpokladu, že mezi tvrzením řidiče a tvrzením provozovatele vozidla není sporu. V tomto případě takový spor mezi tvrzeními již z povahy věci vzniknout nemohl, neboť provozovatel vozidla označil jako řidiče sám sebe. Vyzývat žalobce k podání vysvětlení pak nebylo dle názoru soudu na místě, neboť z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu plyne, že již

samotné označení řidiče vozidla se považuje za podání vysvětlení. Nadto, institut podání vysvětlení dle § 137 správního řádu slouží dle kasačního soudu (srov. žalobcem citovaný rozsudek ze dne 5. 12. 2017, č.j. 9 As 277/2016-45) „[k] objasnění skutečností, bez kterých nemá správní orgán dostatek informací k zahájení správního řízení. Pouze za tímto účelem je možné jej aplikovat. Jak již kasační soud uvedl v citovaném rozsudku sp. zn. 6 As 46/2015, § 60 odst. 1 zákona o přestupcích i § 137 odst. 1 spr. ř. používá slovní spojení „nezbytné vysvětlení“. V § 137 odst. 1 spr. ř. je navíc uvedeno, že „[v]ysvětlení může požadovat jen tehdy, nelze-li rozhodné skutečnosti zjistit jiným úředním postupem“ (...) správní orgán může přistoupit k užití institutu podání vysvětlení pouze v případě, kdy jej nezbytně potřebuje a zároveň si rozhodné skutečnosti nemůže zjistit jiným postupem, který by nezatěžoval dotčené osoby.“ V souzené věci však správní orgán prvního stupně zjistil rozhodnou skutečnost z žalobcova doznání. Žalobcovým sdělením měly správní orgány postaveno najisto, že on sám byl řidičem vozidla v době, kdy došlo ke spáchání předmětného přestupku, a proto měly postupovat proti žalobci jako pachateli přestupku, resp. jako proti obviněnému, tzn. provést řízení proti němu v režimu přestupku řidiče vozidla, nikoliv v režimu přestupku provozovatele vozidla. Svým postupem však správní orgány obou stupňů konaly v rozporu s relevantními ustanoveními zákona o silničním provozu. To mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku jako subjekt odlišný od subjektu, za nějž měl být považován, když však byly splněny podmínky pro to jednat s žalobcem jako s řidičem vozidla. Tvrzení správních orgánů o spáchání přestupku blíže neurčeným řidičem tak nemají oporu ve správním spisu, když předmětné žalobcovo vyjádření ze dne 20. 10. 2017 svědčí o tom, že správní orgány věděly, kdo byl řidičem vozidla v rozhodné době. Nad rámec uvedeného pak soud uvádí, že by tu nebylo možno uvažovat o účelovém doznání, neboť žalobce označil jako řidiče, tj. pachatele přestupku, sebe sama, a zároveň byl i provozovatelem vozidla.

40. Byť by vytýkané pochybení správních orgánů postačilo ke zrušení rozhodnutí samo o sobě, soud vypořádal i další uplatněná žalobní tvrzení.
41. K namítanému nedostatku stran nedoručení usnesení o odložení věci žalobci, soud odkazuje na závěry uvedené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 1. 2020, č.j. 30 A 157/2018-60 (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2019, č.j. 10 As 241/2019-36): „[20] Krajský soud k tomu uvedl, že stěžovatel [provozovatel vozidla] ani podle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích v jeho posledním znění nesplňoval podmínky pro vyrozumění o odložení věci. Nebylo ho možné považovat za osobu dotčenou jednáním osoby podezřelé, které takové právo jinak obecně svědčilo. Stěžovatel nebyl osobou poškozenou ani osobou, které by svědčilo právo podat návrh na zahájení přestupkového řízení. Z týchž důvodů by žalobce ani nebyl oprávněn podat žalobu proti usnesení o odložení věci. [21] S tímto závěrem se NSS ztotožňuje. Již jen z důvodové zprávy k zákonu č. 204/2015 Sb., který s účinností od 1. 10. 2016 novelizoval dřívější zákon o přestupcích, plyne, že toto ustanovení mířilo, jak správně uvádí krajský soud, na poškozeného (viz důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění zákon o přestupcích a o Rejstříku trestů, ze dne 27. 10. 2014, tisk PS PČR 368/0). Provozovatel vozidla nebyl dotčen jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku. Provozovatel byl dotčen teprve tehdy, pokud se tuto osobu nepodařilo vypátrat, tedy byl dotčen nikoliv jednáním podezřelé osoby, ale nemožností tuto osobu vypátrat. Ostatně podobně, avšak ještě jednoznačněji, to říká § 76 odst. 3 nyní platného zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa. O této osobě hovoří zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich na vícero místech (§ 71, § 79, § 82 a jinde),

z těchto ustanovení je přitom evidentní, že takovouto osobou bude zpravidla poškozený, nikdy však ne jen provozovatel vozidla ve vztahu k přestupku řidiče. Provozovatel totiž není přímo postižen spácháním přestupku, on je „postižen“ teprve tím, že se nepodaří zjistit samotného přestupce (řidiče).“

42. Žalobce dále namítal neuvedení formy zavinění ve výroku prvoinstančního rozhodnutí.
43. Je-li řízení vedeno proti žalobci jakožto podnikající fyzické osobě, není povinností správních orgánů uvést ve výroku rozhodnutí formu zavinění, jak to požaduje § 93 odst. 1 písm. d) nového přestupkového zákona. Tato povinnost dopadá pouze na případy, kdy je pachatelem přestupku fyzická osoba. Nadto, ze znění § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu výslovně plyne, že k vyvození odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění. Je-li pak přestupce uznán vinným za spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, je v kontextu § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu zřejmé, že ke spáchání takového přestupku se nevyžaduje zavinění. Bylo by tak přehnaně formalistické vyžadovat po správních orgánech, aby ve svých rozhodnutích výslovně specifikovaly formu zavinění, když objektivní odpovědnost provozovatele vozidla plyne již z § 125f odst. 3 ve spojení s § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Ostatně, objektivní odpovědnost podnikající fyzické osoby za přestupek plyne i z obecné právní úpravy správního trestání reprezentované novým přestupkovým zákonem a byla opakovaně potvrzována judikaturou správních soudů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, č.j. 9 As 165/2017-45).
44. Dále, stran námitky o neuvedení odkazu na § 125c zákona o silničním provozu v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, soud nejprve konstatuje, že byť žalobce nekonkretizoval, jaký odstavec, písmeno či bod tohoto ustanovení má na mysli, bylo možné dovodit, že se jedná o § 125c odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu.
45. K vadám výroku o správním deliktu přijal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č.j. 4 As 165/2016-46, tyto závěry: *„Rozšířený senát se přiklání k závěru, že nelze postupovat formalisticky a jakoukoliv vadu vymezení právní kvalifikace správního deliktu ve výrokové části považovat za důvod pro zrušení správního rozhodnutí. Ostatně je specifickým správního práva, že aplikovatelnou normu je často třeba složit z řady ustanovení téhož zákona nebo dokonce i vícero zákonů. (...) Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Samozřejmě pokud by správní orgán blíže necitoval další ustanovení zakládající (plnohodnotnou) normu ani v odůvodnění, bude to zpravidla důvod pro zrušení správního rozhodnutí. Důležité bude též to, zda neuvedení určitého ustanovení zakládá nějakou relevantní právní otázku, např. nebude-li jasné, jaká norma má být použita s ohledem na časový střet nového a starého zákona. (...) Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán*

uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“ Dle názoru zdejšího soudu je možno citované závěry vztáhnout i na vady spočívající v absenci ustanovení právního předpisu dávajícího oporu pro zvolení té které sankce za přestupek (srov. již citovaný rozsudek ve věci 30A 157/2018-60). Soud pak dospěl k závěru, že z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, jakého skutku se pachatel dopustil, a tudíž jakou právní normu svým jednáním porušil. Žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí uvedl: *„Za daný přestupek se dle ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu uloží správní trest pokuty, kdy pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč. V daném případě uložil správní orgán prvního stupně pokutu ve výši 1.500 Kč, tedy na samé spodní hranici zákonného rozpětí správního trestu za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje a takto uloženou pokutu řádně odůvodnil, když v jednání odvolatele neshledal recidivu podloženou vlastní evidencí správních deliktů a tuto vyhodnotil jako polehčující okolnost při určení výměry správního trestu.“* Ačkoliv tedy ani v prvoinstančním a ani v napadeném rozhodnutí nebyl uveden odkaz na § 125c odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu, bylo z jejich obsahu zřejmé, jakého porušení právní povinnosti se žalobce měl dopustit, v čem toto porušení mělo spočívat a jaká sankce za toto porušení byla uložena, když i sankce byla uložena v zákonem stanovených mezích pro přestupek dle § 125c odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu.

46. A konečně, stran neprokázání formy zavinění přestupkového jednání řidičem soud odkazuje na svůj dřívější rozsudek ze dne 27. 3. 2020, č.j. 30A 205/2018-36, v němž stran obdobných žalobních námitek uvedl následující: *„[j]e třeba rozlišovat správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a porušení povinností řidiče vykazující znaky přestupku podle zákona o silničním provozu. K odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se nevyžadovalo zavinění. K porušení uvedených povinností řidiče vozidla zaujal Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 24. března 2017, č.j. 4 As 245/2016-40) tento názor: „Z ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu se přitom jednoznačně podává, že správní delikt provozovatele vozidla může být založen jen tehdy, jestliže porušení povinností (nezjištěného) řidiče vykazuje znaky přestupku podle téhož zákona. Nemá tedy pravdu žalovaný, když tvrdí, že již není důvodu posuzovat, zda byl přestupek spáchán. I provozovatel vozidla tedy v řízení o správním deliktu může relevantně zpochybňovat, že zaznamenané jednání se nestalo, nepředstavovalo porušení právních předpisů nebo dokonce nebylo zaviněné, a pokud v tomto bude úspěšný, nemůže dojít k jeho potrestání za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.“* Provozovatel vozidla je tedy oprávněn namítat, že zaznamenané jednání řidiče vykazující znaky přestupku podle zákona o silničním provozu nebylo zaviněné. Pokud by provozovatel vozidla uvedl (nebo dokonce prokázal) takové skutečnosti, které by byly s to vyvolat důvodné pochybnosti ohledně zavinění řidiče, pak by bylo třeba subjektivní stránku řidičova jednání podrobit bližšímu zkoumání. K něčemu takovému však v přezkoumávané věci nedošlo. V posledně citovaném rozsudku došel Nejvyšší správní soud také k tomuto názoru: *„Pokud správní orgány ve správním řízení opatří takové důkazy, které s ohledem na povahu věci vedou s dostatečnou přesvědčivostí k závěru, že se obviněný dopustil příslušného přestupku nebo správního deliktu, a stěžovatel jako obviněný ze správního deliktu nerozporuje určitou skutečnost zjištěnou z dosud provedeného dokazování a nevyvolá tak o ní pochybnosti, není povinností správního orgánu tuto skutečnost „preventivně“ prokazovat i dalšími důkazními prostředky (srov. rozsudky*

Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, a ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56).“ V daném případě žalobce zůstal v řízení před správními orgány pasivní. Teprve v žalobě namítl, že správní orgány netvrdily, neodůvodnily a neprokázaly, že by jednání řidiče bylo zaviněné, ať už ve formě úmyslné, či alespoň nedbalostní. Tato zcela obecná výtka však v žádném případě nepředstavuje relevantní zpochybnění subjektivní stránky skutku, jehož se dopustil nezjištěný řidič. Jelikož v průběhu správního řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by vzbuzovaly pochybnosti o subjektivní stránce skutku, jehož se dopustil nezjištěný řidič, nebyly správní orgány povinny se touto otázkou blíže zabývat. Bylo by v rozporu s cílem institutu odpovědnosti provozovatele vozidla, kdyby bylo po správních orgánech požadováno, aby samy od sebe zkoumaly subjektivní stránku jednání řidiče, jehož se ani nepodařilo zjistit.“ Z těchto důvodů pak soud tento okruh žalobních námitek ani v nyní posuzovaném případě neshledal důvodným. Žalobcem odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ve věci sp. zn. 28A 15/2016 soud považuje za nepřiléhavý, neboť v něm královéhradecký soud řešil otázku rozporu zavinění uvedeného ve výroku správního rozhodnutí a zavinění uvedeného v jeho odůvodnění.

47. Pokud jde o vyslovení nesouhlasu s uvedením osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce, soud odkazuje na závěry uvedené např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2020, č.j. 4 As 494/2019-62, kde kasační soud vyjevil mj. následující: „K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného, jakož i meritorních rozhodnutí na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlášení uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlášení rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019-42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 5/2012-29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu.“
48. Vzhledem k výše uvedenému soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Soud zároveň přistoupil i ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), neboť vady řízení, pro které soud zrušil napadené rozhodnutí, se vyskytly již v řízení před správním orgánem prvního stupně.

[V] Náklady řízení

49. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem.
50. Žalobce požadoval náhradu nákladů řízení za tři úkony právní služby, režijní paušál a soudní poplatky. Soud však přiznal žalobci toliko náhradu nákladů řízení ve výši 11 228

Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 3 100 Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby. Nárokovaný právní úkon spočívající v podání repliky nebyl žalobcem proveden, a proto mu za takový úkon nemohla být náhrada nákladů řízení přiznána.

51. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 1 428 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).
52. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. 11. 2020

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
samosoudce